

týče i jiných místností (§ 8). Vojsko nemá vznášeti nárok na majitele nemovitosti, nýbrž na politický úřad nebo na starostu obce (§ 12). Obec tu rovněž není v příčině břemena ubytovacího zavázaným subjektem, nýbrž zakročuje jako orgán veřejné správy v přeneseném oboru působnosti (§ 20). Nelze odkazovati k § 38, jenž se týká jen přechodného (pomíjícího) ubytování a jemuž sluší rozuměti tak, že jde o břemeno obyvatel vůbec a nikoliv o břemeno obce jako právnické osoby (srv. k tomu Pražák »Právo správní« z r. 1905 kap. druhá str. 32—33). Nesloužil tedy fond utvořený v Brně za Marie Terezie a určený k hrazení výloh spojených s ubytováním vojska k zapravování potřeb obecních, nýbrž k zapravování výloh postihujících majitele brněnských domů a jiné brněnské občany povinné přispívati do zmíněného fondu penězi. Nemohl tudíž fond ten přejíti podle § 4 provisorního statutu města Brna z roku 1850 do vlastnictví města Brna, a nestal se jměním obce města Brna. Žalující straně nezdařil se důkaz, že dům čp. 355 v Brně-městě připsaný v pozemkové knize do vlastnictví »městského Brněnského ubytovacího úřadu a veškerého měšťanstva« jest ve skutečnosti od roku 1850 vlastnictvím města Brna. Názor tento vyslovený ve zprávě zemského úřadu v Brně z 18. ledna 1933 č. j. 63955/II-3 a převzatý též oběma nižšími soudy jest pokládati za právně mylný. Ježto vypovídaná (žalovaná) strana v námitkách vytkla, že se na vypovídané místnosti vztahují předpisy zákona o ochraně nájemníků a že jest tedy k výpovědi třeba svolení nesporného soudce (rozh. čís. 6813 sb. n. s.) a ježto vypovídající obec nedokázala výjimku podle § 31 (1) čís. 3 zák. na ochr. n., bylo již z tohoto důvodu dovolání vyhověti a uznati právem, jak svrchu uvedeno, aniž bylo třeba obíratí se ostatními vývody dovolacího spisu (srv. na př. také rozhodnutí čís. 3437, 3741, 5465, 6465, 6596, 6838 a j. sb. n. s.).

Čís. 13148.

Uvedl-li vymáhající věřitel v návrhu o vklad zástavního práva u knihovního soudu vedlejší vkladby, žádaje o povolení poznámky, »až dojde prvopis«, že prvopis exekučního titulu bude zaslán knihovním soudem hlavní vkladby, měl knihovní soud vedlejší vkladby, byv zprávou listovního upozorněn na závadu knihovního stavu vzniklou nedojitím prvopisu listiny, učiniti vhodné opatření, by závada byla odstraněna. Nestalo-li se tak, nemělo to v zápětí, že poznámka s dodatkem »až dojde prvopis« musela býti po nějaké době vymazána.

(Rozh. ze dne 27. prosince 1933, R I 1120/33.)

Vymáhající věřitel v návrhu u soudu vedlejších vkladeb (okresního soudu v L.) na povolení vnučeného práva zástavního na nemovitostech uvedl, žádaje o povolení poznámky »až dojde prvopis«, že prvopis exekučního titulu bude zaslán okresním soudem v K. jako soudem hlavní vkladby. Usnesením ze dne 12. srpna 1932 okresní soud v L. tuto poznámku povolil. Návrhu dlužníka, by byla žádost vymáhajícího věřitele o vklad práva zástavního zamítnuta a by bylo nařízeno, že se poznámka

této žádosti, až dojde prvopis, vymazuje, soud první stolice (okresní soud v L.) vyhověl. D ů v o d y: Od povolení poznámky, jež se stalo dne 12. srpna 1932, uplynula již doba skoro osmi měsíců a prvopis listiny dosud od okresního soudu v K. nedošel, ač měl býti zaslán z úřadu. Tento soud neměl povinnost vyžadovati prvopis listiny od jiného knihovního soudu. Poznámka »až dojde prvopis« nemusí zůstat v knize pozemkové trvale. Je-li prvopis listiny předložen již jednomu soudu knihovnímu s tím, že má býti zaslán dalšímu soudu, předpokládá se, že se zaslání prvopisu stane v dohledné době, a proto není nařízeno, že si knihovní soud má prvopis listiny vyžádati. Nejde-li vyřízení, má se vymáhající strana o ně starati, jinak jest za to míti, že strana nemá na vyřízení zájem. R e k u r s n í s o u d zamítl návrh dlužníkův a uložil prvému soudu, by žádost vymáhajícího věřitele o vnučené zřízení zástavního práva v pořadí poznámky žádosti vyřídil. D ů v o d y: Z návrhu vymáhající strany na poznámku žádosti do dojití prvopisu podle § 88 kn. zák. a na vnučené zřízení zástavního práva ze dne 6. srpna 1932 vyplývá, že prvopis rozsudku krajského soudu civilního v Praze ze dne 8. dubna 1931 byl zaslán okresnímu soudu v K., jenž jest exekučním a knihovním soudem a že po dojití tohoto prvopisu první soud má zápis práva zástavního naříditi ve vedlejších vkladbách. První soud proto věděl, kde se prvopis nalézá. Okresní soud v K. povolil usnesením ze dne 29. srpna 1932 exekuci vnučeným zřízením práva zástavního a měl tento soud požádati okresní soud v L. o zápis v pozemkových knihách. Ježto okresní soud v K. prvopis rozsudku a žádost o provedení zápisu práva zástavního nezaslal okresnímu soudu v L., bylo povinností tohoto soudu, by si vyžádal od soudu v K. prvopis listiny; neboť v souzeném případě jde o žádost úřadu za předsevzetí knihovního zápisu a stačilo by, navrhla-li vymáhající strana jen poznámku žádosti do dojití prvopisu podle § 88 kn. zák. (viz Bartsch str. 583 a rozhodnutí býv. rak. n. s. ze dne 30. listopadu 1897 čís. 14.405). Nebylo proto příčiny dáti návrhu povinné strany místa, aby se žádost za vklad práva zástavního na nemovitosti patřící Antonii O-ové zamítla, zejména vzhledem k tomu, že tento vklad byl již usnesením exekučního soudu ze dne 29. srpna 1932 povolen.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Rozhodnutí rekursního soudu jest správné. Bylo-li knihovnímu vkladu zástavního práva, o které jde, zachováno pořadí poznámkou v pozemkové knize »až dojde prvopis«, bylo podle § 88 kn. zák. určiti přiměřenou lhůtu k předložení prvopisu listiny, neměl-li býti prvopis zaslán z úřadu jiným knihovním soudem, u kterého se právě nalézal. Vymáhající věřitelka, která žádala o povolení poznámky, uvedla v návrhu, že prvopis exekučního titulu bude zaslán od okresního soudu v K., který podle dalšího obsahu návrhu byl knihovním soudem hlavní vkladby a dalších vedlejších vkladeb, na které mělo býti vloženo exekuční simultanní právo zástavní (§ 88 ex. ř., § 106 kn. zák.). Okresní soud v K. jako knihovní soud hlavní vkladby měl tedy zaslati prvopis exekučního titulu z úřadu okresnímu soudu v L. jako knihovnímu soudu vedlejší

vkladby, protože z návrhu na povolení exekuce vkladem simultánního práva zástavního seznal, že ke spolupůsobení v navrhované exekuci jest povolán též knihovní soud vkladby vedlejší (§ 108 třetí odstavec knih. zák. a § 69 první odstavec ex. ř.). Když knihovní soud byl zprávou listovního podle § 29 k. instrukce upozorněn na závadu knihovního stavu vzniklou nedojitím prvopisu listiny, měl učiniti vhodné opatření, aby závada byla odstraněna. Když se tak však nestalo, nemělo to za následek, že poznámka s dodatkem »až dojde prvopis« musela býti po nějaké době vymazána, protože předpis § 88 knih. zák. nic takového neustanovuje, zejména nepraví, že poznámku jest vymazati, když od jejího povolení uplynula nějaká delší lhůta, což stěžovatelka neprávem vkládá do tohoto zákonného ustanovení. Podle § 88 knih. zákona nemohla tedy býti poznámka vymazána.

Čís. 13149.

Nepoužil-li zůstavitelův věřitel ustanovení § 812 obč. zák., nebyl pozůstalostní soud povinen starati se o jeho zájmy v pozůstalostním řízení. Tím, že zůstavitel byl jeho dlužníkem, nestal se ještě věřitel účastníkem pozůstalostního řízení a nemůže se v nesporném řízení brániti proti jednáním dědiců zůstavitelových, o nichž má za to, že porušují jeho práva a že jim může odporovati podle řádu konkursního neb odpůřčího.

(Rozh. ze dne 27. prosince 1933, R I 1207/33.)

Pozůstalostní soud schválil za pozůstalost po Antonínu I-ovi dluhopis ze dne 27. března 1932. Rekursní soud odmítl rekurs firmy V. Důvody: Napadeným usnesením schválil soud první stolice dluhopis ze dne 27. března 1932 ohledně pozůstalosti po Antonínu I-ovi pozůstalostně. Rekurentka tvrdí, že jest oprávněna podati rekurs proti tomuto usnesení, ježto jí přísluší pohledávka proti pozůstalosti po Antonínu I-ovi a že schválením dluhopisu jest prý její pohledávka ohrožena. Tím, že rekurentce přísluší pohledávka za pozůstalostí po Antonínu I-ovi, není ještě účastnicí v pozůstalostním řízení ve smyslu § 37 zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody :

Pozůstalost, představující souhrn práv a závazků zůstavitelových (§ 531 obč. zák.), jest k věřiteli právě v takovém právním poměru, jako byl zůstavitel, a věřitel může proti pozůstalosti uplatňovati své nároky stejným způsobem, jako by to byl mohl činiti proti zůstaviteli, pokud mu není dáno zvláštní oprávnění k zabezpečení jeho pohledávky také proti dědicům. Ustanovuje také § 811 obč. zák., že (pozůstalostní) soud nebude pečovati o zajištění a uspokojení věřitelů zůstavitelových více, než o to sami žádají. Zvláštní oprávnění poskytuje věřitelům zůstavitelovým předpis § 812 obč. zák., podle kterého jest věřitel oprávněn za-